Іде, гуде Зелений шум,
Зелений шум, весняний шум,
Гуляючи як схопиться
Десь вітер горовий,
Хитне кущем — вільшиною,
Квітчаний пил роздмухає
Хмаринкою. Все в зелені —
Повітря і вода.
Іде, гуде Зелений шум,
Іде, гуде весняний шум!
— Дружина в мене лагідна,
Наталочка-білявочка,
Як тиха та вода!
Але біда їй сталася,
Як літом жив я в городі...
Сама, дурна, призналася!
Отож удвох у хаті ми
Зимою сидимо.
Спідлоба жінка дивиться,
Зорить, мовчить вона.
Мовчу... а думка проклята
Спокою не дає.
Убить... так жаль сердешної!
Знести... так сил нема!
А тут зима потворою
Реве і день, і ніч:
"Убий, убий злу гадину!
За зраду кара — смерть!
А то ввесь вік-нудитимеш,
Ні вдень, ні в довгу ніченьку
Не знайдеш забуття! "
Під пісню-сніговійницю
Зла думка в серце в'ілася —
Я вигострив ножа.
Аж ось весна підкралася...

Іде, гуде Зелений шум!
Іде, гуде весняний шум!
Мов молоком окроплені,
Стоять сади, пишаються,
Тихенько шелестять.
Пригріті теплим сонечком,
Шумлять веселі-радісні
Смерекові гаї.
Новою вкриті зеленню,
Нову лепечуть пісеньку
І блідолиста липонька,
І біла вся березонька
В зелених кісниках.
Шумить високий клен...
Шумлять вони по-іншому,
По-іншому — весняному!
Іде, гуде Зелений шум,
Зелений шум, весняний шум!
І слабне думка вражена,
Ніж падає із рук...
А всюди пісня стелиться
Одна в гаю, в лугах:
"Люби, ще поки любиться,
Терпи, аж доки терпиться,
Прощай, коли прощається,
І Бог тобі суддя! "

Переклад М. Вороного